

48
36

FREE PRESS
Karfitsa

83η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Λιγότερα λόγια και περισσότερα έργα!

Η πρώτη Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης άνοιξε τις πύλες της στις 3 Οκτωβρίου του 1926. Κάλυπτε χώρο 7.000 τ.μ., είχε 600 εκθέτες, από τους οποίους οι 310 ήταν από το εξωτερικό και είχε ως ιδέα τη δημιουργία μιας «διεθνούς εμποροπανηγύρεως» στην πρωτεύουσα της Βόρειας Ελλάδας.

Για πολλά χρόνια αποτέλεσε τον φθινοπωρινό παρτίδα των πολιτικών της Θεσσαλονίκης. Με τον «γύρο του θανάτου», τη μαύρη μπύρα και τη μαγική βόλτα στα δεκάδες περίπτερα του χώρου. Αντίθετα τα τελευταία χρόνια η εικόνα της θάλασσας, με τις διαδηλώσεις και τα πολυμελή κυβερνητικά κλιμάκια που την επισκέπτονταν να δίνουν τον τόνο.

Σήμερα οι διοργανωτές της 83ης ΔΕΘ αποσκοπούν στη διοργάνωση της μεγαλύτερης Έκθεσης της τελευταίας 20ετίας, όπου θα χτυπήσει η καρδιά του επιχειρείν, της καινοτομίας, αλλά και της αμερικανικής τεχνολογικής αριστείας, καθώς οι ΗΠΑ είναι φέτος η τιμώμενη χώρα. Οι εκθεσιακές συμμετοχές έφτασαν τις 1.500 (έναντι 556 το 2012), ενώ η εκθεσιακή κάλυψη μεταφράζεται σε συνολικά 32.075 τ.μ..

Πέρα από τα ναύμετρα βέβαια μεγάλο ζητούμενο είναι η ανάπτυξη. Της χώρας και της Βόρειας Ελλάδας, καθώς η ΔΕΘ αποτελεί την αμυντική της βορειοελ-

λαδίκης οικονομίας. Αρκεί να είναι εξωστρεφής και με βλέμμα στραμμένο προς τα εμπρός. Αρκεί να την αγκαλιάσει η πόλη, η κοινωνία και οι πολίτες.

Γιατί η Θεσσαλονίκη χρειάζεται τη ΔΕΘ για να βγει από την οικονομική αφάνεια. Για να δημιουργήσει οικονομική επιρροή, για να συνδεθεί με την ξένη επιχειρηματικότητα. Για να μπει στους προορισμούς των ξένων επενδυτών. Για να αναπτύξει υποδομές πρόσβασης και λόγο για μεγάλα έργα. Για να αποτελέσει ένα δεύτερο σημείο εθνικής ανάπτυξης μετά την Αθήνα, δημιουργώντας μια αναγκαία ισορροπία που έχει αξία, τόσο οικονομική και κοινωνική όσο και γεωπολιτική.

Μπορούν να συμβούν όλα αυτά στη σημερινή Ελλάδα της κρίσης; Φυσικά και μπορούν. Αρκεί να αφήσουμε στην άκρη αυτά που μας χωρίζουν και να βρούμε αυτά που μας ενώνουν. Αρκεί οι κυβερνώντες (κάθε χρωματισμού και από κάθε θέση) να σταματή-

Άρθρο
του Ιγνάτιου
Καϊτετζή,
δημάρχου Πυ-
λαίας - Χορτιάτη

σουν να υπάσχονται πολλά και να σηκώνουν τα μανίκια.

Λιγότερα λόγια και περισσότερα έργα, λοιπόν. Έτσι ώστε να φθάσουμε από τη φράση του Καζαντζάκη «δεν ελπίζω σε τίποτα, δεν πιστεύω σε τίποτα» στο σφάσιμο αισιόδοξο «όσο ζω, ελπίζω» των Αρχαίων προγόνων μας.

Ελπίζουμε για ένα καλύτερο τόπο. Με σχεδιασμό για το μέλλον και τη νέα γενιά. Και με οράματα. Γι' αυτό -σε ότι έχει να κάνει με τον δήμο Πυλαίας-Χορτιάτη- καλούμε την πολιτεία να ενσκήψει με σοβαρότητα και υπευθυνότητα σε δύο ζητήματα: τη σχολική στέγη και τη μαρίνα της Πυλαίας.

Στο πρώτο θα επιμένουμε και θα το διεκδικήσουμε. Γιατί είναι απαραίτητο δύο σχολεία του δήμου μας να είναι ενταγμένα στο πρόγραμμα από το 2005 (δηλαδή εδώ και 13 χρόνια!) και το πρόγραμμα να μην υλοποιείται. Γιατί αν είχαν προχωρήσει, το πρόβλημα της σχολικής στέγης στον δήμο μας θα είχε λυθεί. Το δεύτερο, που είναι η δημιουργία ενός ενιαίου παραλιακού θαλάσσιου μετώπου στην Πυλαία, αποτελεί ένα όραμα για ολόκληρη τη Θεσσαλονίκη και ένα στόιχημα για εμάς. Ένα στόιχημα που θα το κερδίσουμε. Κόντρα στη δυστοκία και τις αδικαιολόγητες γραφειοκρατικές καθυστερήσεις που συναντάμε στην πορεία του έργου.